

Arrest

nr. 59 206 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Aalst, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst van 2 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mevr. C. VAN MOLLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2010 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 2 december 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 22/03/2010 (datum) door T.A.(...)"

van Ghana nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot (datum) om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

XHeeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende documenten werden niet voorgelegd: attest van onvermogen in land van herkomst (bewijs geen onroerende goederen of roerende goederen in land van oorsprong + geen andere kinderen in land van herkomst)

Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid :

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van volksgezondheid:"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet de verzoeker uiteen wat volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker heeft nagelaten enkele documenten niet neer te leggen.

Dat verweerder evenwel heeft nagelaten alle door verweerder neergelegde stukken op te sommen en te motiveren waarom deze stukken niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden voldoet "om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ".

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten een bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat hij geen onroerende of roerende goederen in het land van oorsprong bezit. Dat verzoeker, afkomstig van Ghana, onmogelijk een bewijs van geen onroerende en zeker al niet van de roerende goederen in zijn land van oorsprong kan neerleggen nu Ghana immers niet al de onroerende eigendom (en al zeker niet de inkomsten) van hun onderdanen op een afdoende manier registreert:

"The existing Land Administration System comprising poor maps and poor records made conversion from Deeds to Title almost impossible. The uncooperative attitude of multiple agencies involved in Land Administration, poor public education, lack of professional and technical skills and the sporadic way of implementation created more problems. The Ministry responsible for Land Administration introduced some administrative fiat to improve working relations among the institutions with respect to their legal mandates. Review of working processes to reduce duplications and cumbersome procedures has greatly improved Land Title Registration, though there is room for improvement" (cf. <http://www.fig.net:> "Land Title Registration. The Ghanaian Experience", Rebecca SITTIE, Ghana).

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten een bewijs neer te leggen van "geen andere kinderen in land van herkomst".

Dat verweerder niet verduidelijkt welke "andere kinderen in land van herkomst" dit wel precies betreffen.

Dat verweerder evenmin een wettelijke bepaling aanduidt waarop haar motivatie van "geen andere kinderen in land van herkomst" is gebaseerd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat tenslotte verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de vaststelling dat verzoeker reeds geruime tijd verblijft in België bij zijn Belgische ascendant en derhalve sowieso als ten laste van de te vervoegen persoon dient te worden beschouwd.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door verweerder onterecht werd genomen waardoor een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vastgesteld dat de verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie om reden dat de volgende documenten niet werden voorgelegd : een attest van onvermogen in het land van herkomst (zijnde het bewijs dat de verzoeker geen roerende of onroerende goederen bezit in het land van oorsprong en geen andere kinderen heeft in zijn land van oorsprong). Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

In zoverre de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van alle door hem neergelegde documenten, weze opgemerkt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Bovendien dient te worden vastgesteld dat op de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie duidelijk vermeld staat welke documenten de verzoeker heeft neergelegd. Over deze documenten is geen discussie en aldus diende de bestreden beslissing hier niet verder over te motiveren.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het KB van 8 oktober 1981). De kritiek van verzoeker dient dan ook in het licht van dit artikel te worden bekeken. Dit artikel luidt als volgt:

“(…)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. (...)”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 12 mei 2010 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3 ° de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 3 van het KB van 8 oktober 1981. Deze bepaling geeft aan het gemeentebestuur de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

Uit de voornoemde aanvraag (bijlage 19ter) van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker werd verzocht binnen de drie maanden volgende documenten over te leggen, met name: *“een akte van onvermogen in het buitenland en een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat de verzoeker binnen de drie maanden nog bijkomende stukken heeft neergelegd.

De gemachtigde van de burgemeester heeft *in casu* de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd. Op grond van de voorliggende stukken blijkt niet dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, noch dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Waar de verzoeker meent dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt door de verwerende partij door van hem te verlangen dat hij een akte van onvermogen neerlegt of zoals de verzoeker het stelt een bewijs dat hij geen roerende en onroerende goederen bezit in het land van oorsprong, weet verzoeker niet te overtuigen. De Dienst Vreemdelingenzaken zal wanneer het dossier volledig is, moeten oordelen of de verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om aan de verzoeker alle mogelijke documenten op te vragen die dienstig kunnen zijn in het kader van de beoordeling van het ten laste zijn. Uit een attest van onvermogen kan een indicatie blijken dat de persoon ten laste is van de referentiepersoon. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een internetartikel waaruit blijkt dat niet alle onroerende goederen (en zeker niet de inkomsten) van Ghanese onderdanen op een afdoende manier worden geregistreerd en stelt aldus dat hij onmogelijk een bewijs van onvermogen kan neerleggen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier

dat verzoeker deze opmerking heeft gemaakt aan het bestuur toen hem verzocht werd een akte van onvermogen neer te leggen. Van de verzoeker kon op zijn minst verwacht worden dat hij het bestuur zou inlichten over de onmogelijkheid om een dergelijk document neer te leggen. Verzoeker heeft gewoon de termijn om de gevraagde documenten neer te leggen, laten verlopen zonder ook maar enige opmerking aangaande de gevraagde documenten kenbaar te maken aan het bestuur. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Voorts uit de verzoeker kritiek op het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat hij nagelaten heeft het bewijs neer te leggen van “geen andere kinderen in het land van herkomst”. Dienaangaande weze het opgemerkt dat de bestreden beslissing motiveert dat de verzoeker geen attest van onvermogen in het land van herkomst heeft neergelegd. De bestreden beslissing motiveert verder ter illustratie wat zo een attest van onvermogen kan uitmaken, met name het feit dat de verzoeker zou aantonen dat hij geen roerende of onroerende goederen in zijn land van herkomst bezit en/of dat hij aantoonde dat hij geen andere kinderen heeft in het land van herkomst. Zoals reeds voormeld zal de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer het dossier volledig is, moeten oordelen of de verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om aan de verzoeker alle mogelijke documenten op te vragen die dienstig kunnen zijn in het kader van deze beoordeling. In die zin is het niet onlogisch dat van de verzoeker een attest van onvermogen gevraagd wordt aangezien dit een indicatie kan vormen van het ten laste zijn van de referentiepersoon. Waar de bestreden beslissing ter illustratie formuleert waaruit een attest van onvermogen kan bestaan dient vastgesteld te worden dat dit slechts bij wijze van voorbeeld werd geformuleerd en bijgevolg slechts een overtollig motief is. De kritiek van de verzoeker op dit overtollig motief kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het determinerende motief is dat de verzoeker geen attest van onvermogen in het land van herkomst heeft neergelegd. Zoals reeds is gebleken, heeft de verzoeker geen bijkomende stukken neergelegd zodat dit motief zijn grondslag vindt in het administratief dossier.

Waar de verzoeker stelt dat hij al geruime tijd in België verblijft bij zijn Belgische ascendant en derhalve sowieso ten laste dient beschouwd te worden van deze persoon dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering. Het is niet omdat men bij een persoon woonachtig is en verblijft dat men ook daadwerkelijk ten laste is van deze persoon. Bovendien heeft de bestreden beslissing geen betrekking op de beoordeling van het begrip “ten laste”, maar spreekt ze zich enkel uit over het feit dat de gevraagde documenten ter vervollediging van het dossier niet werden neergelegd.

Een schending van de in het middel opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU